

PÉNTEK IMRE

Amerika – no!

egyre inkább nem vágyom Amerikába
 pontosabban: az USA-ba
 jueszéjbe
 jellemző ez is, ez a kisajátítás
 nem keresem a megmentő
 amerikai nagybácsit nagynénit
 aki rám hagyta vagyonát, összekuporgatott örökségét
 nem böngésem a neten a charterjáratokat, amikkel
 olcsón kijuthatnék a Kennedy-repülőtérre
 s aztán egy sárga taxival uszgyi: a New York-i belvárosba
 ahol a legprofibb cipőtisztító várna
 hogy kisuvickolja elgyötört kelet-európai csukámat
 valójában nem érdekel sem gazdagsága sem szegénysége
 a kertvárosok sem, ahol biciklis fiúk dobják be
 az újságot a gondosan ápolt gyepre
 és a wc-ben is csillagos-sávós lobogó van kitűzve
 mert az amerikai öntudata, na, ja...
 a csillogó-villogó ablakú felhőkarcolók sem
 a magasban suhanó liftek (tériszonyom van tőlük)
 nem vágyom Amerikába, az ígéret, az amerikai álom
 földjére, mert elegendem van Amerikából
 az amerikai filmekből, poros kisvárosokból, ahol a csillagot viselő
 seriff végtelenül nagy gazember s kell egy magányos hős
 aki pisztolylövéseivel helyreállítja a világ rendjét
 s már nem kedvelem a nagyvárosokat sem
 ahol bűnbandák nyirják egymást
 és a keresztapa véres lőfejet csempésztet
 a konkurens bandatag ágyába,
 mielőtt végez vele egy géppisztoly-sorozat
 nem érdekel Amerika a demokrácia éltanulója
 eminense, strébere
 aki mindent jobban tud mindenkinél okosabb
 és tanácsokat ad ha kell ha nem
 s ha nem tetszik odaküld néhány hadosztályt
 több legyet üt néhány légicsapással
 más szemében a szálkát is észreveszi
 a magáéban a gerenda sem zavarja
 ez a mindenbe belepofázó okostojás
 amelyik alig több mint 200 éve
 kaparta fel magát a térképre és máris erénycősz
 etikai etalon felülmúlhatatlan példa
 a jó puritánok és rabszolgatartók utódai
 azt hiszem kissé elvetették a sulykot
 a Függetlenségi Nyilatkozatba
 olajmezőket bányákat nagyvállalatokat

csomagoltak ám a papíron olykor átüt a vér
elegem van belőlük a profithajszolásuk undorít
ahogy lenyúlják a kisebb országok lóvéját
minden eszközzel álszent módon
és akkor jön a Jóbarát Andris (a jól fizetett rosszakaró)
valami harmadrangú kiszuperált CIA-ügynök
– ahogy a neten olvasom –
akit a jelentéktelen kismagyarország fővárosába dugtak
hogy dugjon fel nekünk
hogy érezzük a végbelünkben milyen kellemetlen tud lenni
Amerika ha akar
ez a végtelen jóakaró elmegy a budapesti tüntetésre
ügymond: tájékozódni
a helyszínen tapasztalatot szerezni
hogy közben odakacsintson a randalírozó fasza gyerekeknek
csak így tovább, Amerika veletek van
tartsatok be ennek a paprikajancsi mitugrász Orbánnak
akit véletlenül kétharmaddal választottak meg
elnöknek, nem mint a Bush Gyurit, akit hajszálnyi többséggel – némi
ügyeskedéssel – a Legfelsőbb Bíróság nevezett ki nagy erőlködve főnökké
hogy újabb dicsőséget szerezzen a csillagos-sávós lobogónak
nem vágyom bámulni az amerikai bankárok tőzsdeügynökök pofáját
nézegetni, ahogy egy újabb világválságot gründolnak
ingatlan-buborékot fújnak
csak úgy mellékesen, miközben elfogyasztják
színmarhahúsból készült hamburgerjüket
a rövid ebédszünetben – miközben kedves konszolidált családapák, családanyák
szerte a világon öngyilkosok lesznek jobb esetben hajléktalanok
mert nem tudják fizetni a csillagos (sávós) égis felszökött részleteket
s nem kell odamenni az Államokba – idejönnek ők a Coca Colájukkal
Big Mac-kel, bárgyú giccses filmjeikkel
melyeknek szereplői egy felnőni nem tudó gyermek
(óriáscsecsemő) lelkületével tévelyegnek – és ezeknek kellett Freud –
nevetséges
szívesen turkáltattak volna tudatalattijukban (mert az olyan divatos)
ha lett volna nekik és az európai orvosok halálra röhögték
és keresték magukat
életformájuk végtelenített Hollywood baromi nagy lezserségük
asztalra felrakott (büdös) lábuk a gátlásosság
a kisebbrendűségi komplexus kompenzálása
nem kívánok betévedni a Magányos Hős utcájába
és a tehenészek (cowboyok) Vadnyugatjánál jobban kedvelem a vad Nyugatit
(igen, igen a pályaudvart), vagy még inkább a Hortobágyot
és betyárjaink nekem jobban tetszenek, mint a nagykalapos pisztolypárbajozók
mért kell nékem naponta amerikai filmeket bámulnom
a tévében a moziban
a filmek 90 százaléka amerikai – ha ez valakinek nem tűnne fel
a magyar vidéken ahol legalább van múlt történelem
esetleg ezeréves várrom amit kedves osztrák szomszédaink robbantottak fel
szívességből, hogy ne lázongjunk annyit –
de mégis inkább a jódlizó zöldkalapos kedélyhurkák, dinasztikus sógorok

zsebszerződéses piti ügyeskedők
 mint a múlttalan jenkik akik rendszeresen összetévesztik Budapestet
 Bukaresttel, s egy kontinensnyi indiánt küldtek
 az Örök Vadászmezőkre pár év alatt
 csak gratulálni lehet a grandiózus bűvészmutatványhoz
 amikor is pár millió őslakos nyuszi tűnt el Uncle Sam feneketlen kalapjában
 ó USA – golyóra érett elnökök céllövöldéje nem vágyom megpillantani
 az ormótlan Szabadság-szobrot
 a kialudt fáklyát a felnyithatatlan (törvény)könyvet
 a szabadságot én másképp képzelem el
 nem kell a made in USA szabadság
 nem veszek részt a vízumlottó-sorsoláson – nem nyerek semmit csak a reményt
 hogy itthon az egykori Pannóniában nem figyelnek meg nem hallgatnak le
 valamelyik titkos műhold még a szaros gatyámról is részletes képet ad
 ahogy Gulliver Laputájában – ürülékem állagából is annyi minden kiolvasható
 hogy ellenség vagyok összeesküvésre merényletre hajlamos megbízhatatlan elem
 jobb az ilyet kitiltani de ne aggódjon a CIA nem vágyom már Amerikába
 bár volt idő, bevallhatom, amikor álmomban jártam ott, a New York-i Broadway-n
 simán beszéltem (beszóltam) angolul
 és nagyon jól éreztem magam
 és csak remélni tudom, Jóbarát Andris nem ír jelentést rólam a Big Fehér Házba
 ahol most történetesen
 egy fekete elnök menti meg a világbékét – bár erre senki sem kérte
 s előre tudható, sokba kerül ez nekünk mert benyújtják a számlát
 abban biztos vagyok csak győzzük kifizetni
 szétfoslott az én amerikai álmom végleg kösz szépen nem kérek belőle
 ó Coca Cola-mámorban fetrengő Amerika –
 ahogy kommunisták terjesztették – légy irgalmas hozzánk
 ha már (volt) ellenségeiddel oly humanusan jártál el
 (akiknek már jártányi erejük sem volt a rendszerváltás után), ám némi hezitálás
 igazgatótanácsi ülés, s máris szót értettek a bennfentes
 kimondhatatlan nevű kis- és nagykövetek jó pénzü kampánytámogatók
 és Amerika Hangja simogató spirituálékkal
 nyaldosta sérült (sértődött) pszichéjüket
 míg belénk nemliberálisokba
 szöges bakancssal rúgott egyet-kettőt
 és mily szép látvány volt amikor a régítőkések és a párt-és kisztitkárokból
 lett újtőkések kart karba öltve lejtettek a nemzeti lejtőn
 húzták (el) a nótánkat az internacionálé dallamára
 Amerika nem tudnál visszafogottabb lenni
 mert így mindenki megutál (én biztos)
 s nem vágyom partodra szállni nem akarlak felfedezni
 anti-Kolumbuszként (nem érdekelisz)
 minél távolabb szeretnék kerülni tőled
 ha lehetne közénk tennék még két Atlanti-óceánt
 nem vágyom megfejteni felhőkarcolókkal égbe írt üzenetedet
 melyet az Úr is fejcsóválva olvas, nem majszolom az amerikai pitét
 marcangolom a véres beefsteaket elment az étvágyam
 s azt gondolom nem lesz ennek jó vége
 a happy day elmarad nagyon sajnálom
 mert ez lehetett volna másképp is...